

Homilie na první neděli adventní pronesená ve farním chrámu sv. Martina v městě Mšeno u Mělníka

Rok B:

Izaiáš 63–64, Ž 80 (79), 1K 1, 3–9

Evangelium podle svatého Marka, 13, 33–37

Vážení přátelé, bratři a sestry!

Lidé, bděte! To je zvolání, kterým už po dva tisíce let církev nabádá věřící i nevěřící, aby si dali pozor na to, co dělají, co je ohrožuje zevnitř i z vnějšku. Nevíme dne ani hodiny, kdy na nás překvapí poslední den.

Ten poslední den světa, konec věků, při němž Kristus ve slávě přijde opět na zemi a bude soudit živé i mrtvé.

A také náš poslední den zde na zemi, jednoho každého z nás. Vždyť nikdy nevíme, kdy smrt na nás přikvačí, tedy zda se tedy ještě dožijeme příštího dne. A naše vlastní smrt, toť pro nás náš malý konec světa. A také náš příchod k prvnímu soudu Božímu, hned po smrti. Memento mōri! Pamatuji na smrt. Ten nápis nad branami našich hřbitovů je stále živý.

Proč jsi dopustil, Hospodine, že jsme zbloudili z Tvých cest, že nám ztverdlo srdce, že nemáme pravou bázeň před Tebou, lká třetí prorok jménem Izaiáš, někdy po osvobození Izraele a jeho návratu z babylónského zajetí po roce 538 př. Kr., jak jsme dnes přečetli ze 63. kapitoly proroka Izaiáše, tedy v době obnovy zničeného Jeruzalémského chrámu. Je to podobné jako s našim osvobozením v roce 1989, kdy jsme vyšli z našeho babylónského zajetí, toho, které jsme my prožili za totality a okupace naší země cizí mocí. Kéž bys protrhl nebe a sestoupil na zemi! I to dnes vyhlížíme. Věřili jsme, že po pádu totality zas nastane mír našim duším, a národ se opět vrátí ke zdrojům svého smysluplného bytí, k víře v Ježíše Krista, Pána nás všech. Ano, učinili jsme toho od té doby s Boží pomocí mnoho, ale ještě jsme na počátku cesty. Spása přichází po malých krůčcích. Ale budeme pamatovat, co jsme dnes přečetli v závěru úryvku z Izaiáše: Hospodine, Ty jsi náš Otec! My hlína jsme – ty jsi nás zhnětl, dílo Tvé ruky jsme všichni.

Evangelista Marek zaznamenal jako první z evangelistů Ježíšova slova, která znal nejspíše z kázání apoštola svatého Petra někdy po roce 62, kdy mu pomáhal v Římě, tedy v době asi 30 let po smrti a zmrtevýchvstání Pána a Jeho odchodu z této pozemské existence. Petr si dobře pamatoval, a s ním i ostatní apoštolé, že Ježíš své učedníky nabádal, aby zůstávali ve bdělém stavu, neboť nevědí, kdy přijde poslední den.

Aby si to dobře pamatovali, a s nimi navěky i celá církev, vymyslel si Ježíš k tomu stručné podobenství o člověku, který před odchodem na cesty dal svým služebníkům plnou moc i úkoly i místo vrátného a nařídil jim, aby bděli, neboť nevědí, kdy se k nim navrátí. Zda to bude navečer nebo o půlnoci nebo v okamžik, kdy po prvních paprscích dne začnou kohouti kokrhát, nebo až ráno. To by bylo moc špatné, kdyby služebníky zastihl, že spí a nikdo nedává pozor.

Také my nesmíme zaspát žádnou příležitost k dobrým skutkům. Nesmíme opustit přívětivost k ostatním lidem, ani zapomenout na příležitosti rozsávat mír v rodině, pečovat o svou ženu i svého muže, o své děti, o své rodiče, věnovat jim čas a pozornost, vcítit se do myšlení každého člověka kolem nás. K tomu všemu je doba, kterou nám Pán ještě tady na zemi dopřává, příhodná. Zvláště příhodné jsou týdny adventu, kterými nás Boží církev láskyplně provází. Radujme se z dneška a každého dalšího dne adventu radostí neuhasitelnou! Umět dávat i přijímat, to nás učí náš Pán.

Také svatý Pavel začíná svůj první dopis křesťanům v Korintě, který napsal z druhého břehu Egejského moře, z Efezu, asi roku 56, radostným jásáním, že korintští přijali Boží milost a s ní i bohatství všeho druhu. Svědectví o Kristu jim bylo jako pravé dokázáno. Nejsou pozadu v žádném Božím daru. Věří, že Kristus jim dá v té víře setrvat až do konce. Kéž by to i s námi bylo také tak. Věřím, že se to tak stane. Tak jako v minulosti bylo město Mšeno i všechny obce a všechna sídla v jeho okolí tichým svědkem Boží milosti, šťastného života mnoha našich předků, tak se stane i s námi. A to již brzy. Dejž to nebeský Pán.

Amen.

Ve Mšeně u Mělníka 3. 12. 2023

P. Jirí Rajmund Tretera OP